

Обжалван е електронен фиш серия К № 4130047 на ОДМВР град Стара Загора.

Жалбоподателят недоволна от наложеното административно наказание моли съда да го отмени. В жалбата се оспорва издадения фиш и извършеното административно нарушение.

Жалбоподателят редовно призована не се явява в с.з.

В писмено становище чрез адвокат Р. поддържа жалбата.

Въззиваемата страна редовно призована не изпраща представител в с.з. и не взема становище по делото.

От събраните по делото доказателства установени с доказателствени средства – писмени,веществени / фото снимка / – преценени по отделно и в тяхната съвкупност и като извърши цялостна проверка на електронния фиш,след обсъждане становищата на страните съдът приема за установено следното :

Жалбата е подадена в срок и от лице имащо право на жалба, поради което и на основание чл. 59, ал. 2 ЗАНН съдът приема, че жалбата е допустима .

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Административно-наказващият орган в обстоятелствената част на електронния фиш е приел за установено, че на 23.04.2019 година около 18.41 часа в град Стара Загора на бул. „Св. П. Евтимий“ до магазин „Домко“ в посока центъра на града при ограничение 50 км/ч за населено място лек автомобил „Мини Купър“, с рег. № СТ 5111 РК се движи със скорост 79 км/ч установена с техническо средство .

Описаната фактическа обстановка се потвърждава от видеоклип от 23.04.2019 г., удостоверение за одобрен тип средство № 17.09.5126, протокол за проверка № 62-с- иси / 11.10.2018 г., протокол за използване на техническо средство, Заповед № 8121 з-172/29.02.2016 г.на МВР, Заповед № 8121 з-515/14.05.2018 г.на МВР, декларация, справка за собственост на МПС.

Скоростта на движение на нарушителя е установена с допустимо и годно техническо средство / удостоверение за одобрен тип средство № 17.09.5126, протокол за проверка № 62-с- иси / 11.10.2018 г., протокол за използване на техническо средство, Заповед № 8121 з-172/29.02.2016 г.на МВР, Заповед № 8121 з-515/14.05.2018 г.на МВР/.

От приложения клип от 23.04.2019 г. се установява, че скоростта на движение е била 79 км/ч.

Техническата изправност на техническото средство установило административното нарушение и съдържанието на приложения клип не поставят под съмнение мястото,

където е извършено административното нарушение и автомобилът, с който е извършено, както и скоростта на движение, което дава основание на съда да приеме, че административното обвинение е доказано по несъмнен и безспорен начин.

Този извод мотивира съда да приеме, че възраженията в тази насока се явяват неоснователни.

При така посочената фактическа обстановка административно-наказващият орган правилно и законосъобразно е приел, че е нарушен чл. 21, ал. 1 ЗДП и на основание чл. 182, ал. 1 т. 3 ЗДП е наложил административно наказание – глоба в размер на 100 лева.

Установената в с.з. фактическа обстановка и посочена в електронния фиш дава основание на съда да приеме, че жалбоподателят при ограничение на скоростта за управление на МПС 50 км/ч е превишил скоростта с 29 км/ч / при отчетен толеранс / , от което следват изводи в няколко насоки :

- Жалбоподателят като водач на МПС чрез действие е осъществила деяние.
- Това деяние е противоправно – в нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДП е нарушен редът на държавно управление относно безопасността на движение при управление на МПС.
- Деянието с нормата на чл. 182 ЗДП е обявено за наказуемо.
- Деянието е извършено виновно с форма на вина умисъл.

Нарушителят е съзнавала общественото опасния характер на деянието / Знаела е , че се движи в населено място,че превишава максимално допустимата скорост/ , предвиждала е обществените опасни последици и е искала настъпването им / въпреки, че е съзнавала обективните признаци от състава на нарушението е продължила да управлява МПС със скорост над максимално допустимата/.

Следователно жалбоподателят с деянието си е извършила формално административно нарушение по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗАНН, с което са осъществени всички обективни и субективни признаци от състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДП.

Изложеното до тук мотивира съда да приеме, че административно-наказващият орган правилно и законосъобразно е приложил материалният закон като е квалифицирал деянието като административно нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДП.

Предвиденото и наложено административно наказание е от категорията на абсолютно определените и не подлежи на индивидуализация.

Правилно на основание чл. 189, ал. 4 ЗДП е наложено административно наказание с електронен фиш.Административното нарушение е установено и заснето с техническо средство, същото е технически изправно и годно и в отсъствие на контролен орган.

Атакуваният фиш съдържа всички необходими реквизите на чл. 189, ал. 4 ЗДП и нарушението е описано и конкретизирано по време, място и начин на извършване, посочени са и обстоятелствата при които е извършено. В този смисъл възраженията, че електронния фиш не отговаря на изискванията за форма са неоснователни.

Посочените доказателствени средства из цяло кореспондират по между си, не съдържат никакво противоречие, което ги прави убедителни. Същите установят конкретни доказателства, които образуват едно хомогенно цяло и водят до единствено възможният извод относно главния факт в процеса – установяват и доказват извършеното административно нарушение и неговият автор.

Видно от атакувания фиш същият съдържа издател – ОДМВР град Стара Загора и всички необходими реквизити.

При извършената служебна проверка съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения при налагането на административното наказание даващи повод за отмяната му.

Неоснователно е възражението за изтекла давност.

Към момента на постановяването на СР не е изтекла абсолютната давност по чл. 34, ал. 1 ЗАНН във вр. с чл. 84

ЗАНН във вр. с чл. 81, ал. 3 НК / четири години и шест месеца от извършване на административното нарушение / , което обстоятелство съгласно ТП № 1 / 2015 г. на ВКС и ВАС да е основание за отпадане на АНО.

Следователно жалбата се явява неоснователна, а електронния фиш следва да се потвърди.

Водим от горните мотиви съдът